

Паняночка (1859)

Глібов Леонід Іванович

Була наша паняночка
Хоч куди дівчина:
Моторная, звичайная,
Гарная дитина!
Не гордая, розумная,
Хороша на вроду,—
Ви такую миловиду
Чи й бачили зроду!
Вона й сама, лукавая,
Про се добре знала —
Свою косу шовковую
Тричі заплітала;
Заплітала, прибирала,
У дивник гляділа,
Холодною водицею
Біле личко мила...
А те личко, мов зіронька
Темненької ночі,
Та ще к тому чорні брови
І ясні очі;
Стан правенький, мов тополя,
Щічки — мов калина,
Шийка — наче крейдяная,
Губоньки — малина!
Подруженьки-голубоньки
Дивуються Галі,
А цвеники мовчать собі,
Чортма й жарту далі.
Сидять собі та моргають,
Тільки й мають мови:
«Дивись,— каже,— які очі,
А глянь, які брови!»
І я, було, дивлюсь довго
Та й не надивлюся,
А щоб чого не сталося,
Візьму й одвернуся,..
Бодай би ви, дівчатоньки,
Та по моїй мові
Були собі щасливенькі
Та жили здорові!
І нащо ви повдавались
Такії прекрасні;
Нащо блищать ваші очі,

Як зіроньки ясні!
І нащо ви поміж людей,
Мов тії синиці,
Все снуєте та робите
Такії дурниці,
Що парубок світом нудить,
А ви, молоденькі,
З його туги, з його лиха
Сміяться раденькі?

[1859]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/panianochka